

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>מי היא 'החברה הישראלית'?</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>שיח של כאבים ופחדים = מדינת כל אזרחיה</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>נעים מאד - החרדים</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>מי ישפוט את השופטים?</u>	<u>4</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

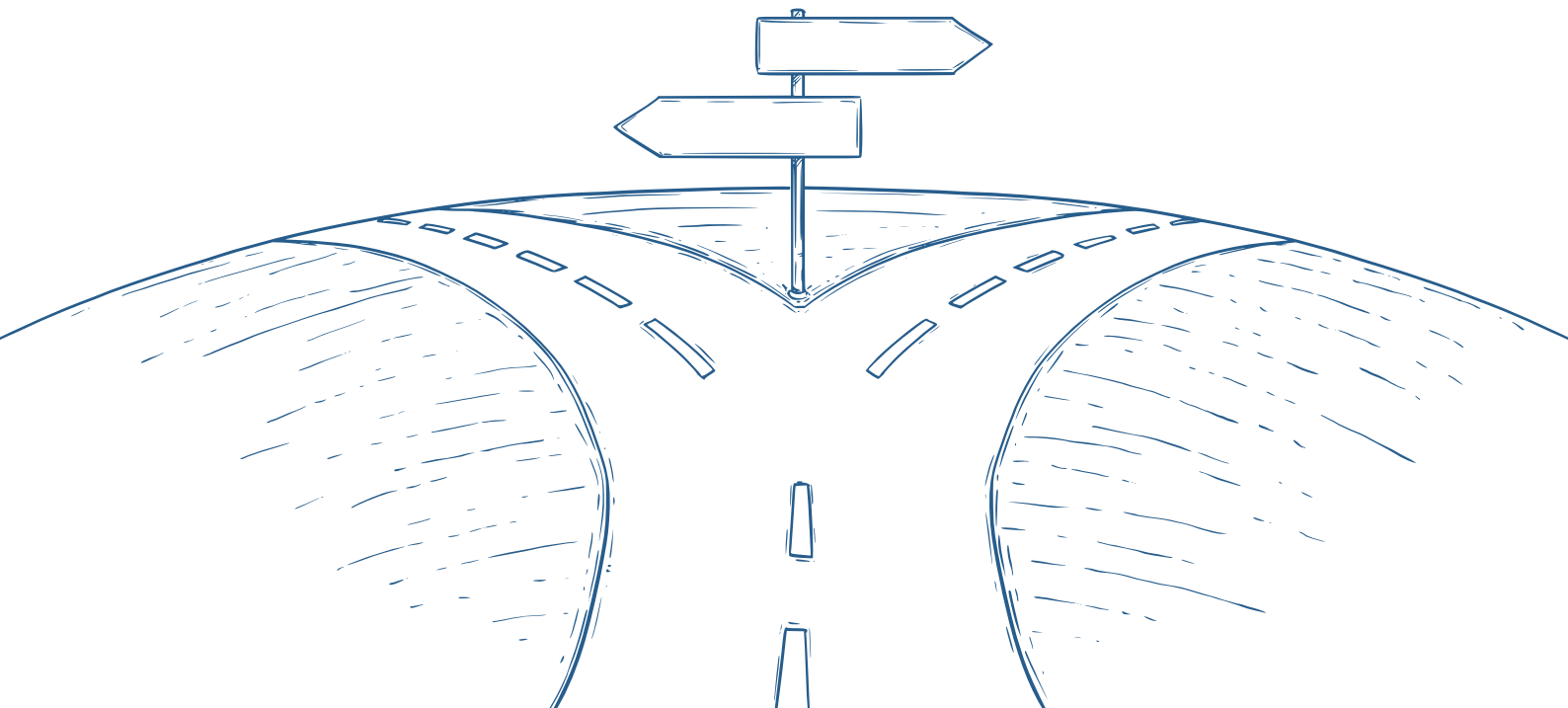
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

מי היא 'החברה הישראלית'?

בן יעקב סבו

א. למי הם מתכוונים כשהם אומרים 'החברה הישראלית'?

בשיח הציבורי משתמשים, כידוע, במניפולציות רבות. הן חומקות רק מעט מתחת למחשבה המודעת, ומכאן כוחן. כשמעיינים בהן, שמים לב שאלו מניפולציות שלא מחזיקות דבר אמיתי מאחוריהן; אבל כאמירות מופשטות הנשלחות לחלל האוויר הן עושות רושם.

למה חווה אלברשטיין מתכוונת כשהיא טוענת שנתניהו 'מוטט את החברה הישראלית'? האם יש בכוחו של אדם אחד למוטט חברה שלמה? ובכלל, מי היא אותה 'חברה ישראלית'?

אלברשטיין טוענת שיש המקללים משפחות חטופים; אך על הקללות וההכפשות שסופגים צביקה מור ואנשי 'פורום תקווה' בתקשורת, בפריימ טיים, לא זכור לי ששמענו אותה קובלת. אם כך, לשאלה מי היא החברה הישראלית מצטרפת שאלה נוספת: מי הן משפחות החטופים, לדידה?

ב. אין עוד מלבדם

נראה שהתשובות פשוטות: לדידה של אלברשטיין וחבריה, 'החברה הישראלית' היא רק צד מאוד מסוים במפה הפוליטית. הצד ה'נאורי'. היא בכלל לא רואה ברדיוס שלה חלקים אחרים בעם. נתניהו אכן הוביל לניצחון פוליטי של מה שמכונה 'הרוב היהודי' על חבריה הפרוגרסיבים של אלברשטיין, אבל אין זה אומר שהוא מוטט את ישראל. אכן, נתניהו הוציא מהרבה אנשים 'כל כך הרבה זדון, רוע, כעס ותסכול', אולם האנשים האלה שייכים לקבוצת מי שכבר כשלושים שנה אינם מוכנים להכיר בכך שעם ישראל בוחר בדרך אחרת מהדרך שלהם. דרך יהודית יותר, דרך לאומית יותר.

אפשר להיות אדם ישר והגון, לחלוק פוליטית על הרוב היהודי, אבל גם לכבד אותו, לאפשר את חוקי המשחק הדמוקרטי ולהכיר בהפסד הפוליטי. באופן בדוק - זה לא יוביל ל'זדון ורוע'.

האם המיעוט הפרוגרסיבי יכול להכיר בכך שיש אנשים בעם שלהם החושבים אחרת מהם - וזה לגיטימי?

ג. ממתי פוליטיקה נועדה להכריע את האחר?

כחלק משיח 'מיטוט החברה הישראלית' התפתח שיח מניפולטיבי נוסף: 'לא להכרעת הצד השני, אלא להסכמות'.

בואו נפרק את המושג הזה.

אם אני אממן - בכסף זר - מודעה גדולה בעיתון הקוראת למר ישראל ישראלי 'בבקשה אל תרביץ לאף אחד', לכאורה לא עשיתי שום דבר רע.

**היו אמנם
כאלה
שהרגישו
לעיתים
שמשהו
קצת
מלאכותי
וחורק
בחיבור
הזה, אבל
הם
הושתקו
מיד,
בהחלטיות
שנשמרה
אך ורק
לרגעים
כאלה**

”
"תגיד, לא תמכנו בהם?
לא דרשנו "גיוס
עכשיו" של החרדים כל
הזמן הזה? לא
התראיינו, לא כתבנו,
לא נזהרנו שלא
להיראות ימניים מדי?"

לא סיפרתי על מר ישראלי שהוא אדם שמרביץ, רק ביקשתי ממנו יפה שלא יעשה זאת. אולם כל מי שמבין בתקשורת יודע שבדרך הזאת מיתגתי בציבור את מר ישראלי כאדם אלים, אף שיכול להיות שאין בין זה לבין אופיו של האיש דבר וחצי דבר. כשקוראים לנו 'לא להיכנס להכרעות', בעצם מממנים עלינו מודעה בעיתון הקוראת 'תתאפקו, אל תממשו את הניצחון הפוליטי שלכם כדי לדפוק אותנו עכשיו'. אבל רגע רגע! האם ניצחון פוליטי חייב להתממש בכך ש'עכשיו תורנו לדפוק אתכם'? ממתי זאת מהות הפוליטיקה? בלי שנשים לב מיתגו לנו את הניצחון הפוליטי כ'משחק סכום אפס' שבו כל צד מנסה לדפוק את הצד השני, ואז מבקשים מאיתנו לוותר באצילות. אז בואו נבהיר: אם כל מהותה של הפוליטיקה הייתה לדפוק זה את זה, אני מודיע שהייתי מוכן לוותר, הרי הם באמת אחים שלי. אבל! זו ממש לא מהותה של הפוליטיקה, גם אם קמפיינרים מאוד מאוד מוכשרים מיסגרו אותה כדי שנחשוב כך.

מהותה של הפוליטיקה היא היכולת לקבל החלטות מתוך ריבוי דעות.

המטרה שלנו, כשאנחנו מנצחים פוליטית, היא לקדם תפיסת עולם שאנחנו חושבים שהיא קיומית לעם ישראל. אם נכריז על ריבונות ביהודה ושומרון, למשל, זאת שאלה קיומית הן להתפתחות המדינה והן לביטחון שלה מפני ה-7.10 הבא העלול לבוא מיהודה ושומרון. בהקשר הפנימי, כל תכליתינו להחזיר מצב לקדמותו ולהשיב את הריבונות לעם, ריבונות שנחמסה על ידי בג"ץ ודיפסטייט כוחני. סה"כ להשתחרר מהכבלים ששמו על ידי העם. כשאנחנו מנצחים או משגשים - זה לא על חשבון האחר. מי שחושב כך או חז בתפיסות מרקסיסטיות הרואות את העולם כ'משחק סכום אפס', שבו הניצחון של האחד הוא לעולם על חשבון האחר. אבל העולם לא עובד ככה. ברוב יחסי הגומלין בעולם שאינם בין אויבים, העולם עובד כ'משחק סכום חיובי': Win-Win.

העמידה שלנו על עקרונותינו אינה באה לכופף מישהו אחר בדווקא; האחר הוא לא הנושא של הניצחון. הניצחון נועד לקדם תפיסת עולם קיומית וחשובה שלנו.

ד. אמנה חברתית או ברית?

אחד ההבדלים הגדולים בין שתי תפיסות עולם אלו נובע משורשים תודעתיים עמוקים הרבה יותר. לא במקרה הפרוגרס משתמש יותר במושג 'החברה הישראלית' ופחות במושג 'עם ישראל'. חבר אפילו סיפר לי שבסדרת חינוך בטירונות שלו, כאשר הוא השתמש במושג 'עם ישראל' תיקנה אותו מדריכת החינוך שוב ושוב, ש'לא אומרים יותר עם ישראל אלא החברה הישראלית'.

חברה הוא מושג סוציולוגי. סוציולוגיה היא דיסציפלינה משמעותית לניתוח של חברות, אולם כאשר היא מנותקת מכל הקשר של שורשים, של זהות, של תכלית וייעוד, היא הופכת להיות כר פורה לתפיסות ציניות במבט על הכלל. כאשר לחברה אין כבר משמעות לקיומה, כמו שקרה עם הציונות שהתנתקה מהיהדות - ובכך איבדה את מקורה, שכחה את דרכה וויתרה על ייעודה - אזי כל מה שנשאר הוא לחטוף מהשני מה שאפשר. שיח מדכאים-מדוכאים מרקסיסטי קלאסי.

תפיסת 'האמנה החברתית' שעליה מושתתת התפיסה המדינית של בג"ץ ודומיו, המסתכלת על הקולקטיב כצבר של אינדיווידואלים נטולי הקשר שחברו יחדיו לכדי חברה סוציולוגית תועלתנית, היא תפיסה זרה עד מאוד לעם ישראל. תפיסתנו היא תפיסת ה'ברית' - הברית עם נצח ישראל לכל דורותיו, שהיו ושיהיו, ועם הקב"ה. רק מכוח הברית הקמנו מדינה, ורק מכוח זהותנו ושורשינו קיימנו אותה.

ה. מחברה לעם

תפיסת הקולקטיב שלנו כ'חברה' היא שגורמת לנו להרגיש לא נעים עם תפיסות עולמנו ועם האמונות שלנו, שאולי אנחנו אמורים לוותר עליהן כדי 'לא לפגוע'.

אך לא כך הוא. רבים רבים שבים באינטואיציה פנימית ישרה ובחיבור מחודש לעם ישראל, לנצח ישראל, לברית של ישראל. וכשיש ברית, יש לנו אחריות אדירה לממשה.

”
אך את כל
זה אפשר
למזער ואף
לתקן, אם
נסכים
לוותר על
ה'הסכמות
הרחבות'
ולהיאבק
נגד
האג'נדות
הרעילות
האלה

שיח של כאבים ופחדים = מדינת כל אזרחיה

איתי אסמן

האמת שהתלבטנו האם בכלל צריך להוסיף משהו אחרי סרטון כזה; זהות לאומית של אומה מפוארת בעלת מורשת אדירה של אלפי שנים תיקבע על ידי 'שיח על כאבים' בין אישה מוסלמית ואישה יהודייה.

א. עד כה סיפר 'הרבעון הרביעי' לעם היושב בציון שהוא רוצה לעבור מ'שיח של הכנעה' ל'שיח של הכנסת אורחים' בחברה הישראלית. שכולם פשוט יסכימו זה עם זה: השמאל עם הימין, החרדים עם החילונים וכו'. ממש חזון אחרית הימים.

אבל אז אירעה תפנית בעלילה. לשיח חדר מגזר נוסף - הערבים המוסלמים. ועם מי אלו האחרונים מקיימים שיח? לא פחות ולא יותר, עם אלו שזהותה של המדינה אמורה להיות הדבר היקר להם מכל - הדתיים. ממש התגשמות דברי הנבואה: "וגר זאב עם כבש". וכיצד תתגשם הנבואה הזו, אתם שואלים? פשוט מאוד, הולכים על המכנה המשותף הנמוך ביותר: הרי גם ערבייה מוסלמית וגם אישה יהודייה דתייה רוצות לגדל את ילדיהן ולדאוג לעתידם. מדהים כיצד לא חשבו על זה קודם כדי להשיג שלום עולמי.

ב. השיח המדגיש תדיר 'כאבים ופחדים' מתקיים בממד הרגשי ולא השכלי. כך קשה להתייחס לדברים בצורה רציונלית.

הנה לפניכם מספר שאלות שנשמטו מהשיח הילדותי הזה:

- האם תומכי האסלאם יפסיקו לקרוא לרצח יהודים? יגנו מעשי טרור כלפי יהודים, ולא רק בשיח סימטריה מזויף המדגיש ש"כל אזרח שנהרג עקב טרור זוהי טרגדיה";

- האם אזרחי המדינה המוסלמים יקבלו את העובדה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל?

- האם הם ישירו את 'התקווה'? או שמא הם מבקשים לשנותה? ועוד ועוד. הניסיון הפתטי לרדד ולטשטש את המחלוקות הללו, ולטעון שכל ההסכמות הן סביב גידול ילדים (לאור איזה ערכים, אגב?), לא רק שלא יפתור אף בעיה, אלא גם יעצים אותה; שום בעית עומק לא נפתרת כך, והדבר רק גורם להדחקתה ולהעמקתה.

וגם אם יתברר שהמוסלמי הינו צדיק ותמים, כיצד הוא אמור בדיוק להשפיע על זהותה של המדינה?

ג. הכללת המגזר הערבי-מוסלמי ב'שיח הכנסת האורחים' מסיר את המסכה מעל פניו של ארגון 'הרבעון הרביעי'.

זהות
לאומית של
אומה
מפוארת
בעלת
מורשת
אדירה של
אלפי שנים
תיקבע על
ידי 'שיח על
כאבים' בין
אישה
מוסלמית
ואישה
יהודייה

”
**ברגע שמתמקדים
בשיח של 'כאבים
ופחדים', לא רק השכל
כבה ומפסיק להיות
ביקורתי אלא גם
הזהות הלאומית
והדתית**

בעבר פרסם הארגון שהוא נשען גם על 'היסוד הערבי'. לנוכח ביקורות שספג, או אולי מסיבות אחרות, הסיר הארגון את היסוד הזה מהפרסומים. אך מסתבר שזה רק תיקון קוסמטי שלא יכול להסתיר את מה שנח בשורשי התפיסה של ראשי 'הרבעון' - היסוד הזה חי, קיים ובוועט. אז מה גרם לכך שכעת חזר היסוד הזה והופיע? ייתכן שהסיבה היא תחושת הביטחון של ראשי הארגון - לאחר שדתיים החלו לחוש בנוח עם מסרי 'הרבעון' **עקב הסגנון המתקתק ודמויות רבניות תומכות, חשו מובילי 'הרבעון' שכעת ניתן להחזירו חזרה**. אולי, מי יודע?

בקיצור, בהתחלה סיפרו לנו שמדובר ב"תנועת המונים ישראלית הפועלת ליצירת שיח של שותפות בין כלל חלקי העם בישראל"; עכשיו עולה שמדובר בכלל בחלקים שונים של 'החברה הישראלית', ולא רק בעם ישראל המחובר בזהותו לשורש אחד.

איזה 'הסכמות רחבות' בהקשר של זהות לאומית אפשר בדיוק לעשות עם מוסלמים? לדתיי 'הרבעון' פתרונים.

ד. ברגע שמתמקדים בשיח של 'כאבים ופחדים', לא רק השכל כבה ומפסיק להיות ביקורתי אלא גם הזהות הלאומית והדתית. מעגלי הזהות הקרובים של האדם מיטשטשים, ובמקביל מתחילים לקדם שלום בין הרבה פרטים בעלי כאבים.

"הרי כל בני האדם חווים סבל ומצוקה וראוי לעזור לכולם, הלוא כן?" ישאל השואל. וכמובן, גם הערבים חיים כאן במדינת ישראל, וצריך למצוא פתרונות לבעיותיהם. כל זה נכון, אבל זיהוי של בעיה אין פירושו שיש גם פתרון. ובמקרה הזה הפתרון המוצע הוא שטחי ומנותק, כי האסלאם רוצה הרבה יותר מ'לגדל ילדים ולדאוג לעתידם'. הם רוצים את יפו, עכו ורמלה. הם רוצים שלא תתקיים מדינה יהודית.

”

**נברר
באומץ,
למשל, האם
'אתה
בחרתנו'
הוא ייעוד,
או שמא
סיסמה
שכדאי
להכניסה
לבוידעם כי
זו 'גזענות'.
נעסוק
בהבחנה בין
מתן זכויות
אזרח לבין
השפעה על
דמותה של
המדינה,
ועוד ועוד**

הניסיון לקבץ כמה ערבים מוסלמים ויהודיות דתיות על מנת שיישבו ביחד ויגיעו להסכמות רחבות - מתוך הנחה שכך ייפתר סכסוך דתי בן אלף שנים - זהו שגיון ילדותי או מעשה זדון מתוחכם. הדבר מצביע גם על הגישה הכללית הרדודה והשיטחית בדיון בסוגיות עומק לאומיות נוספות, ש'הרבעון' עוסק בהן.

ה. "מה אתה מציע, שנריב כאן לנצח?" ראשית, העובדה שאין לי פתרון לא אומרת שמי שמבטיח דמיונות-שווא צודק.

הצבעה על בעיה כלשהי לא מוכיחה שהפתרון נמצא אצל מי שמצביע עליה. **מה אני מציע, אתם שואלים?**

שנעסוק באופן רציני בזהותנו שעל בסיסה נבנית האחדות. ללא הפחדות וללא דעות קדומות. בגאווה ובאחריות. **נברר באומץ, למשל, האם 'אתה בחרתנו' הוא ייעוד, או שמא סיסמה שכדאי להכניסה לבוידעם כי זו 'גזענות'.** נעסוק בהבחנה בין מתן זכויות אזרח לבין השפעה על דמותה של המדינה, ועוד ועוד.

כך נראית אחדות סביב זהות ולא סביב 'רב-תרבותיות'. במקום להקשיב רק לכאבים (שכבודם במקומם מונח), אולי הגיע הזמן שנקשיב לנשמה היהודית המוחנקת של עם ישראל. לעבר ולמסורת המפוארים שלנו. הם חשובים לא פחות מכאב כזה או אחר - אלא הרבה יותר.

כשנהיה מחוברים לזהותנו, גם הפתרונות יגיעו; וככל שנתרחק ממנה, המחלוקות רק יתרבו.

צריך פשוט להחליט אם המטרה שלנו היא מדינת לאום יהודית, או 'מדינת כל אזרחיה'. עם הכאבים המשותפים, כמובן.

נעים מאד - החרדים

בן יעקב סבו

א. עידן הנאורות

אין מה להבין על החרדים אם לא חוזרים לפחות 250 שנה אחורה.

'עידן הנאורות' היה דור מלא מהפכות מחשבתיות ושינויים מדיניים גדולים.

לאחר כאלף שנים של חשכת ימי הביניים באירופה, שבה שלטו ביד רמה המלכים, האפיפיורים והקיפאון המדעי, החל להיבקע סדק בקליפה החשוכה.

הוגי עידן הנאורות, ש'רכבו' על גלי הצלחת הניסיונות להשתחרר מכפיית הוותיקן הנוצרי ומהמלוכנות האבסולוטית, ועל גלי הצלחת המדע הניסויי והתקדמותו, הגיעו למסקנה שאותן הצלחות היו בזכות **זניחת המסורות**.

אולם שם היתה טעותם. אם מסורת אחת איננה טובה, אין זה אומר שבאופן עקרוני מסורת היא דבר רע.

אך את הוגי הנאורות המשולהבים שום דבר כבר לא עצר.

כך החלה לנסוק גאוות האדם, שחשב שהוא יכול לברוא את כל התרבות האנושית מחדש במוחו פנימה, וכך הוחל להשליך את כלל המסורות - המוסריות, הערכיות, הרעיוניות והמדיניות. ואז התפתחו ניסיונות דמיוניים ועקובים מדם להמציא עולם חדש ומופלא.

ג. בעולם היהודי

לא נעסוק כאן בכל הכשלים התפיסתיים והמוסריים של האידיאולוגיה של עידן הנאורות, אך נסביר דבר פשוט: אין לאדם שום יכולת לחשב חישובים מופשטים ותיאורטיים ועל פיהם לבנות מחדש את מושגי התרבות האנושית כמו אמת ושקר, טוב ורע, אמונות, ערכים, שיטות חברתיות.

בכל פעם שניסו לברוא עולם וחברה חדשים בלי להיעזר בניסיון האנושי ובמסורת התרבותית - התנפצו האידיאולוגיות על סלעי המציאות בקול רעש גדול. עיינו ערך קומוניזם.

בעולם היהודי הבינו את האיום הגלום באופנה הסוחפת כל כך של עידן הנאורות. הנאורות, או בשמה היהודי - ההשכלה, ובעקבותיה הרפורמיות וההתנתקות מהיהדות - קנו להן שביתה בלבבותיהם של המונים ואיימו להרוס את החינוך היהודי ואת השמירה האיתנה על הגחלת במשך דורות.

מאות ואלפי שנים, אולי מאז שלטון יוון, לא נדרשו היהודים להתמודד עם רעיון כל כך מאיים של ניתוק מזהותם ומשורשיהם.

אז נוצרה שיטת התמודדות חדשה עם האתגר: המגננה, ההתבדלות.

בכל פעם
שניסו
לברוא
עולם
וחברה
חדשים בלי
להיעזר
בניסיון
האנושי
ובמסורת
התרבותית
- התנפצו
האידיאולו
גיות על
סלעי
המציאות
בקול רעש
גדול. עיינו
ערך
קומוניזם

”
**אפשר לאהוב את זה
ואפשר שלא; אבל
כנגד עולם מתפרק
ומאבד זהות - אפשר
להבין את האמת
שבשיטה החרדית**

ג. הפרד ושמור

עד ימי הנאורות והאידיאולוגיות החדשות באירופה, רובו של העם היהודי נע בספקטרום שבין הגאון מווילנא לטוביה החולב. יהודים צדיקים ותלמידי חכמים, ויהודים פשוטים, נטולי יומרות ואידיאולוגיות מתחכמות נגד היהדות.

כשהגיעו הימים החדשים נדרשו גדולי הדור לשאלה: כיצד נשמור על הגחלת מול רוח הזמן? שני גדולי ישראל הידועים בגישותיהם המשפיעות היו החת"ם סופר והרש"ר הירש.

החת"ם בצד הרעיוני-ערכי, והרש"ר מהצד החברתי-השתייכותי.

'חדש אסור מן התורה' התווה החת"ם במליצה, ובכך שידר שעל העם היהודי, כתגובת-נגד זמנית (וכן, מאות שנים בראיית עם הנצח זה 'זמני'), לשמר את תרבותו ולהיזהר זהירות יתרה מהיסחפות אחר חידושים.

הרש"ר הירש התווה את דרך 'הפרדת הקהילות', ובכך יצר קבוצות השתייכות חדשות - בניתוק מהשפעות חוץ-תורניות.

משם ובמשך מאות שנים פיתחה תרבות החרדים-לדבר-ה' צורה של 'קרב הגנה רוחני' ושכללה אותה עד לכדי אומנות; הכל למען השליחות הגדולה והנצחית - שמירה על הגחלת היהודית מפני רוחות הזמן הרעות, מפני איבוד הזהות המטשטש את כל העולם המערבי, כאז כן היום.

אפשר לאהוב את זה ואפשר שלא; אבל כנגד עולם מתפרק ומאבד זהות - אפשר להבין את האמת שבשיטה החרדית.

ד. מועט מול מרובה, נצחי מול זמני

בניגוד לשקר השטחי כל כך, המתמצה בשאלות דוגמת "מה אתה חושב, שלאברהם אבינו היה שטריימל?", "אתה חושב שהחשמונאים לא נלחמו?!", "חשוב להדגיש: החרדים אינם חושבים שדרך החיים שלהם היא דרך החיים היהודית השלמה באופן המוחלט של ימות המשיח.

בניגוד לגישה הדתית-לאומית, המנסה באופן כללי ללכת בדרכו של דוד המלך, נניח, בהצלחה טובה מאוד בדברים מסוימים אך חלקית בדברים אחרים, הגישה החרדית מעדיפה גישה אחרת: לא של יתפסת מרובה - לא תפסת', אלא של יתפסת המועט - תפסת'.

החרדיות מנסה לשמר את היהדות, ולצורך כך יצרה חומה בת 250 שנה, שהיא פיצ'ר לשימור בלבד.

לאור כל הנ"ל, ההבדל המהותי בין הציונות הדתית לחרדיות הוא עניין החידוש. הציונות הדתית מנסה לחדש משהו עתיק בן כמעט 3000 שנה, עם מעט מאוד מסורת רציפה, והציבור החרדי פשוט ממשיך בדרך השימור והשמירה על היהדות.

עוד הבדל גדול הוא באורכי הזמן של הסוגיות שאותן חיה התודעה החרדית. אם ניקח את הפרוגרס, הוא חי בקבועי זמן מאד אינפנטיליים - "עכשיו!!!"
אם נשאל פרוגרסיבי מה יהיו ההשלכות של ה"עכשיו" שלו, הוא יענה כמו ילד ששוכב על רצפת הקניון וצועק כי הוא רוצה סוכריה.

הציבור הלאומי יותר חי בקבועי זמן של עשרות שנים. זה מה שגורם לו לחשוב לא רק על האינדיווידואל המנותק או על הנוחות הרגעית והרגש ההפכפך, אלא להוביל את העם במלחמות קשוחות מאוד ובאתגרים מורכבים.

הציבור החרדי אינו חי את העכשיו המידי, אך גם לא את עשרות השנים הבאות - התודעה החרדית חיה בפרספקטיבה של מאות ואלפי שנים. מבחינת מה שרבים מהמבקרים רואים כאיוולת, שהרי "יש מלחמה כרגע", החרדים דווקא רואים כאחריות עצומה את שמירת הזהות היהודית **למען עשרות דורות ומאות שנים קדימה!**
מבחינתם, מלחמות יש היום, מלחמות יהיו מחר, אבל על היהדות אין אף אחד אחר שישמור מפני התוקפים אותה.

אינני בא להכריע מי צודק. אני חושב שצריך את שני החלקים האלו, הלאומי והנצחי, אבל חשוב להבין ולהפנים את ההבדל. אחרת נמשיך להתקוטט בקרב משיכת שערות חסר תוחלת...

ה. "חבר אני לכל אשר יראוך"

אנחנו, הציבור הדתי-לאומי, נראים ומתנהגים שונה באופן חיצוני: שונים מהליטאים - הלבושים כסטודנטים מלומדים יוקרתיים, מורשת הסבא מסלובודקה. קל וחומר מהחסידיים - המתגאים ביידישקייט ובאמונה שלהם על ידי לבוש אצילים פולניים, ועל ידי נתינת כבוד ואצילות של מלכות לאדמו"ר.
וגם מהספרדיות החרדית - שנוצרה רק פה בארץ לפני כמה עשרות שנים, כי רק פה נפגשו במודרנה לאחר שעזבו את ארצות ערב.

אבל מעבר לכל השיטות השונות, הנראות מוזרות בעיני האחר, לכולנו יש תכלית אחת. לכל מחנה אוהבי היהדות ויראי השם.
לשם עלינו לכוון את מאמצינו.
אחדות **מגוון הכוחות** של המחנה היהודי.

מי ישפוט את השופטים?

אריאל אוסטרבך

א. מקור המוסר

במשך שנים רבות טווה ברק את ההפיכה השיפוטית שלו הרחק מאור הזרקורים, בפסקי דין מפולפלים, כאשר בתהליך איטי אבל בטוח הפקיע את הסמכות מנבחרי הציבור, והעביר אותה אל חברות פקידים לא נבחרים. כשעסק בכך ברק כשופט היו מעטים שהבינו את מה שהוא מעולל, אך כאשר אהרון ברק יוצא אל אור הזרקורים, אנו מקבלים מתנה נפלאה - את המחטא הטוב ביותר, את אור השמש שחושף את עמדותיו לעין כל.

כאשר בוחנים את צורת ההסתכלות של ברק, ניתן לראות את מקור המוסר שלו.

בלב הוויכוח בציבור הישראלי על ועדת חקירה ממלכתית או ממשלתית, או ועדת בדיקה כזו או אחרת, הרעיון המסדר הוא שכשל כמו זה שהתרחש בשבעה באוקטובר - אסור שיקרה לעולם; לעומת זאת, כאשר אהרון ברק מדבר על ועדת חקירה - הרעיון המסדר הוא מציאת חן בעיני אומות העולם.

מקור המוסר שלו כלל לא קשור לעמו, אלא למוסר אוניברסלי גלובאלי וחסר זהות.

שבעים שנה לאחר אמירתו המפורסמת של בן גוריון, "עתידנו אינו תלוי במה יאמרו הגויים, אלא במה יעשו היהודים!", מסתבר כי "מה יאמרו הגויים" הוא העיקר על פי אהרון ברק. באופן מהותי כמובן.

ב. מי יהיה הכבש בסולחה?

לרעיון המסדר יש איפוא השלכות שעשויות להשפיע בפועל על רבים מאיתנו.

לחקירה שמבקש אהרון ברק לקדם - חקירה שכאמור מתמקדת בשאלה מדוע נפגע האויב, ולא מדוע נפגענו אנו - יהיו מחירים. אולי מחירים כבדים.

את מי מוכן אהרון ברק להקריב בתמורה לכך שהוא ירגיש עליונות מוסרית וחלק ממשפחת העמים? את חיילי צהל? את אלו שקפצו באותו יום הטבח הנורא? את אלו שפיקדו על המערכה?

על פי ברק, לוחמי ומפקדי צהל יהיו הכבש בסולחה שבין אהרון ברק וחבורתו לבין ניקוי תחושת המצפון שלהם אל מול בתי דין בינלאומיים. היכן הם אותם אנשי 'ברית המשרתים' הדואגים למילואימניקים, בהתייחס לדברים הללו של אהרון ברק? דממה.

ג. בג"ץ - ממחוללי המחדל

בתי המשפט צריכים להיחקר בכל הנוגע לטבח ולסיבות שהובילו אליו. האם השופטים יחקרו את עצמם?

האם הם יחקרו את אמירתו של יצחק עמית, "בית המשפט מעמיד עצמו לרשותכם", בעודו מזמין את נציגי האויב בכל עת שיחפצו, ובלבד שרק ימצאו את האמתלה המשפטית כדי לדאוג ל'סיוע הומניטרי' לאויב?

הרעיון המסדר הוא שכשל כמו זה שהתרחש בשבעה באוקטובר - אסור שיקרה לעולם; לעומת זאת, כאשר אהרון ברק מדבר על ועדת חקירה - הרעיון המסדר הוא מציאת חן בעיני אומות העולם

”
**מיעוט שחצני, חסר
עכבות, השולט בעם על
פי אמות מוסר הזויות
שכאמור לא קשורות
כהוא זה לרצון העם
ולמקורות המוסר
והתרבות שלו**

באייר תשס"ד, ערבים מעזה רצחו את טלי חטואל יחד עם ארבע בנותיה הי"ד בציר כיסופים. על הבתים ששימשו כמחסה למבצעי הרצח אמר הרמטכ"ל דאז בוגי יעלון: "יש פה בפרוזדור כיסופים בתים קרובים לציר שאנחנו מטעמי ביטחון שקלנו וגם רצינו להזיז אותם ולפצות את התושבים **אולם הדבר לא אושר לנו במערכת המשפטית**".
האם יחקרו את שופטי בג"ץ על הדברים הללו? האם הם יחקרו את האסטרטגיה המאפשרת 'הפגנות' בפרימטר? ובעצם את ביטולו המוחלט, וההתרגלות של האויב להגיע עד לקו המגע בכל עת שיחפוץ, ומבלי שייפגע?
האם שופטי בג"ץ שאחראים למחדל הגדול הזה באמת יכולים לחקור את עצמם?

ד. מי הריבון?

"מלוא כל הארץ משפט", אמר אהרון ברק. לא החברה, לא הציבור, לא אזרחיה של המדינה קובעים את אמות המוסר ואת ההחלטות המדיניות הרצויות - אלא מי שיקבע הוא רק בית המשפט.
מיעוט שחצני, חסר עכבות, השולט בעם על פי אמות מוסר הזויות שכאמור לא קשורות כהוא זה לרצון העם ולמקורות המוסר והתרבות שלו.
זוהי שאלת השאלות המרכזית בחיינו.

ה. הלנו אתה?

אהרון ברק מאשים את ממשלת ישראל שרוצה ועדת חקירה 'שלנו' ובתי משפט 'שלנו' ומטרה 'שלנו'.
מי זה ה'שלנו' הזה? הרי הממשלה לא עומדת בפני עצמה. הממשלה נבחרה על ידי העם.
'שלנו' זה למעשה ועדת חקירה שתסקף את רצון העם ותביא לידי ביטוי את המוסר של העם. המסקנות הביטחוניות יהיו נגזרת של אותה הרוח.
כשאהרון ברק אומר שאסור שועדת החקירה תהיה 'שלנו', הוא בעצם אומר שאסור שהאזרחים יקבעו את גורלם במו ידיהם, שאסור שהעם יהיה הריבון על חייו.
משמעות המילה 'שלנו', שנאמרה בזלזול, היא 'של העם'.

זה בסך הכל המשך השיטה של אהרון ברק, שסבור שמיעוט קיצוני, שמאלני ורדיקלי ייקח את השליטה על ההחלטות הציבוריות של העם כולו, העם הנבער בעיניו.

ו. סיכום

יחקור מי שיחקור, ובלבד שלא יינתן משקל-יתר לפקידות הלא-נבחרת, שאינה מייצגת את העם ומסורתו. אין כאן מחלוקת על פרטים כאלה או אחרים, אלא על מי הריבון. ובסוגיה הזו, כפי שאומר נשיא ארגנטינה, "אסור לתת להם מטר".

”
**אין כאן
מחלוקת
על פרטים
כאלה או
אחרים,
אלא על מי
הריבון.
ובסוגיה
הזו, כפי
שאומר
נשיא
ארגנטינה,
"אסור
לתת להם
מטר"**